KÜÇÜK SERÇE

İÇİNDEKİLER

İLK ÇAĞRI

ç

Fatih zil sesini duyar duymaz kapıya koştu. Kapıyı açınca birde ne görsün. Arkadaşı Selçuk onu beklemiyor mu?

– Haydi, Fatih aşağı gel de oynayalım, dedi Selçuk heyecanla.

Fatih:

– Tamam geliyorum. Diğer arkadaşlar da gelmişlerdir. Geç kalmayalım, diyerek koştu annesinin yanına.

Annesi mutfakta öğle yemeği hazırlıyordu.

– Anneciğim dışarı çıkıp oynayabilir miyim?

– Nerede oynayacaksın?

– Caminin yanındaki sahada.

– Tek başına mı?

– Hayır anne arkadaşım Selçuk'la birlikte. Hem pencereden baksana Hakan abi ile diğer arkadaşlar da gelmişler. Maç yapacağız.

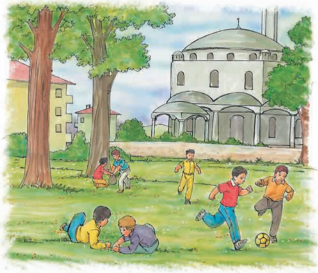
– İyi o zaman gidebilirsin. Geç kalma.

– Çok teşekkür ederim anne.

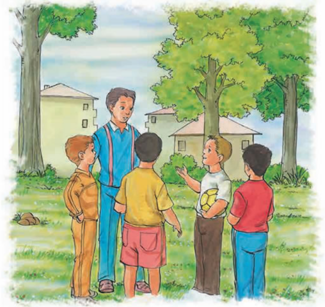
Fatih sevinçle evinden ayrıldı. Koşarak arkadaşlarının yanına vardı. Babasının yeni aldığı spor ayakkabılarını giymişti. Üstelik eşofmanı ve futbol topu da yepyeniydi. Arkadaşlarının yanına varınca onlarla selâmlaştı ve yeni gelen arkadaşları ile de tanıştı. Hakan abisi de ona "Hoş geldin." dedi.

Oyun sahası, cami avlusuna bitişikti. Baharda çimlenen otlarla saha yemyeşil olmuştu. Sahanın kenarında büyük çınar ağaçları vardı. Çınar ağaçları oldukça iriydi.

Çocuklar eşyalarını çınar ağaçlarının gölgesine koymuşlardı. Bazı çocuklar çimenler üzerinde yatıp yuvarlanıyordu. Bazıları da top sektiriyordu.

Fatih'le Selçuk, sahanın kenarındaki taşlarla kale yapıyorlardı. Bu sırada çocukların çoğu Hakan abilerinin etrafına toplanmışlardı. Hakan, ilköğretim son sınıfa geçmişti. Diğer çocuklardan ise henüz beşinci sınıfı bitiren yoktu. Fatih'le Selçuk ise üçüncü sınıfa geçmişlerdi.

Çocuklar çok sabırsızlanıyor, bir an önce maça başlamak istiyorlardı. O sırada Fatih'le Selçuk:

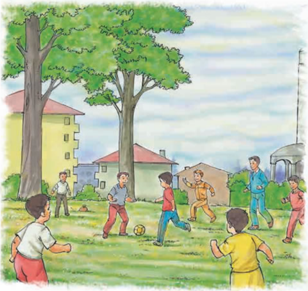
– Hakan abi haydi maça başlayalım, diye seslendiler.

– Bence de. Haydi o zaman takımları kuralım, dedi Hakan.

Ardından çocuklar eşleşerek takımları kurdular. Fatih'le Selçuk ayrı takımlara düşmüşlerdi. Hakan ise hakemlik yapacaktı.

Nihayet Hakan'ın başlama düdüğü ile maç başladı. Herkes çok sevinçli ve heyecanlıydı. Oyun çok hızlı başlamıştı. İlk dakikalarda Selçuk bir gol attı. Dakikalar ilerledikçe oyun iyice kızışıyordu. Diğer takımın ilk golünü de Fatih attı. Nihayet birinci devre peş peşe atılan gollerle 4-3 Selçuk'un takımının galibiyeti ile kapandı.

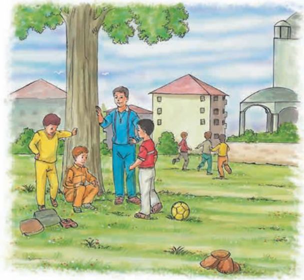
Ancak ikinci yarıda Fatih'in takımı 5-4 öne geçti. Maçın son dakikalarında Selçuk'un takımı atılan bir golle durumu eşitledi. Hakemin çaldığı bitiş düdüğü ile maç 5-5 berabere bitti.

Herkes çok yorulmuştu. Maç biter bitmez çınar ağaçlarının gölgesine koştular. Bazıları da ellerini yüzlerini yıkamak için caminin şadırvanına gitti.

Hakan saatine baktı ve:

– Vakit iyice ilerlemiş, ezan okunmak üzere, dedi.

Fatih:

– Haydi öyleyse camiye gidip abdest alalım, diye bir teklifte bulundu. Selçuk da:

– Haydi arkadaşlar camiye gidiyoruz, diye seslendi.

Bu arada ezan okunmaya başlamıştı. Çocuklar abdest alıp camiye girdiler.

Namazdan sonra gidip tekrar çınar ağaçlarının altına oturdular. Biraz daha dinlendikten sonra çantalarını açarak getirdikleri yiyecekleri çıkarıp yemeye başladılar. Yiyeceklerden birbirlerine de ikram ediyorlardı.

Hakan:

– Hey arkadaşlar! Buraya gelin size bir sürprizim var, diye seslendi.

Herkes onun etrafına toplandı. Merakla Hakan'ın önündeki büyük torbaya bakıyorlardı. Hakan torbayı açtı. Torbanın içine bakınca bir de ne görsünler? Kıpkırmızı kirazlar durmuyor mu önlerinde. Birlikte iştahla kirazlardan yemeye başladılar. Kirazları yerken Fatih:

– Hakan abi, ben ezanı çok seviyorum. Müezzinin sesi de çok güzel. Ezan okunurken evde olduğum zaman odamın penceresini iyice açıyorum. Odam ezan sesi ile doluyor, dedi.

Selçuk merakla:

– Sahi Hakan abi ezan nasıl ortaya çıkmış? İlk ezanı Peygamberimiz mi okumuş? Bizlere anlatır mısın? Diğer çocuklar da:

– Evet biz de merak ediyoruz, diye söze karıştılar. Ezanla ilgili sorular gittikçe çoğalıyordu. Hakan soruları dinledikten sonra:

– Tamam arkadaşlar. Sormakta haklısınız. Ama bu konuda benim yeterli bilgim yok.

İsterseniz gidip caminin müezzinini çağırayım. O çok kitap okuyan, fakülte mezunu, bilgili bir kişi. Onun ezan hakkında çok bilgisi vardır. O bize anlatsın, dedi.

Çocuklar çok sevindiler. Hakan kalkıp camiye gitti. Biraz sonra müezzinle birlikte arkadaşlarının yanına döndü. Çocuklar onlara yer açtılar. Müezzin, sırtını çınar ağacına yaslayarak oturdu.

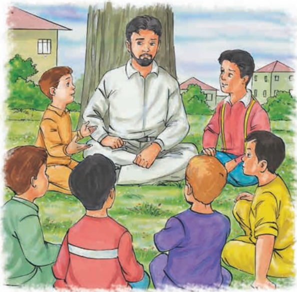
Hakan:

– Hocam arkadaşlar ezanın nasıl ortaya çıktığını merak ediyorlar. Bizlere anlatırsanız çok mutlu oluruz, dedi.

Fatih:

– Hocam, ezanı çok güzel okuyorsunuz. Ben ezan dinlemeyi çok seviyorum, diye ekledi.

– Çok teşekkür ederim. Ezanı sevmeniz ne güzel. Öyleyse sizleri daha fazla merakta bırakmadan ezanla ilgili bildiklerimi anlatayım.

Hicretten önce Mekke'de iken Peygamberimiz ve arkadaşları ibadetlerini gizli yapıyorlardı. Namazlarını da cemaatle değil de tek başlarına kılabiliyorlardı. Çünkü Mekkeli müşrikler, Müslümanları takip ediyorlar ve onlara her türlü kötülüğü yapıyorlardı.

Ancak Medine'ye hicret edince durum değişti. Müslümanlar Medine'de özgürlüklerine kavuştular. Mekke'deki baskılardan kurtuldular. Kısa sürede orada bir mescit inşa ettiler. Artık namaz vakti olunca Müslümanlar mescide gelip namaz kılabiliyorlardı.

Bu durum bir süre böyle devam etti. Ancak bir problem vardı. Namaz vakitlerinin duyurulması gerekiyordu.

Bir gün Peygamber Efendimiz namaza çağrı konusunu arkadaşları ile görüştü. Toplantıda sahabeler tek tek görüşlerini dile getirdiler. Bazıları "Namaz vakti gelince çan çalalım." dedi. Bir kısım sahabe de boru öttürme teklifinde bulundu. Diğer bir grup da ateş yakma fikrini ortaya attı.

Peygamber Efendimiz bütün teklifleri dinledi. Ancak çan çalmak, boru öttürmek ve ateş yakmak başka dinlerin âdeti olduğu için bu tekliflere sıcak bakmadı.

Bu sırada Hazreti Ömer'den farklı bir teklif geldi. Hazreti Ömer söz alarak:

– Ya Resûlâllah, halkı namaza çağırmak için neden bir kişi görevlendirmiyorsunuz, dedi.

Peygamber Efendimiz bu teklifi kabul etti. Orada bulunan Hazreti Bilâl'e dönerek:

– Haydi kalk ey Bilâl! Namaz için seslen, diye emretti.

Bunun üzerine Hazreti Bilâl kalktı ve Medine'nin sokaklarında dolaşarak:

– Haydin namaza! Buyurun namaza, diye seslenerek Müslümanları namaza davet etmeye başladı.

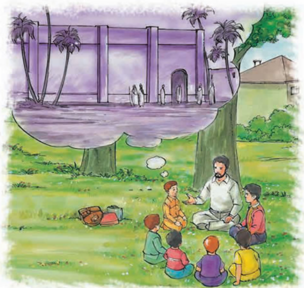
Birkaç gün namaza çağrı bu şekilde yapıldı. Sonra bir gece sahabeden Abdullah bin Zeyd bir rüya gördü. Rüyasında günümüzde camilerimizde okunan ezan ona öğretilmişti.

O gün sabah olunca sevinçle Peygamberimize gelip rüyasını anlattı. Peygamberimiz rüyayı dinledikten sonra:

– İnşallah bu gerçek bir rüyadır, diyerek namaza bu sözlerle çağrı yapılmasını uygun buldu. Ardından da:

– Ey Abdullah, bu cümleleri Bilâl'e öğret. Artık Müslümanları onunla namaza çağırsın, dedi.

Abdullah da emri yerine getirerek ezanın cümlelerini Hazreti Bilâl'e öğretti.

Hazreti Bilâl, namaz vakti gelince mescidin en yüksek yerine çıkarak ezan okumaya başladı. Ezanı duyan Müslümanlar sevinçle mescidi doldurdular. Hepsi de ilk defa duydukları bu yeni çağrıdan çok etkilenmişlerdi. Çok sevinçli ve heyecanlı idiler.

Ancak Hazreti Ömer'de ayrı bir heyecan vardı. Ezanı duyunca adeta evinden fırlayarak çabucak mescide geldi. Duyduğunun yeni çağrı olduğunu öğrenince Peygamber Efendimize:

– Ey Allah'ın resulü. Allah'a yemin olsun ki bu sözlerin aynısını ben rüyamda gördüm, dedi.

Peygamberimiz Hazreti Ömer'in rüyasını dikkatle dinledi. Ardından da iki kişinin de aynı rüyayı görmesinden dolayı Allah'a şükretti.

İşte sevgili çocuklar o günden beri İslâm dininin sembolü olan ezan, dünyanın dört bir yanında her an okunmaktadır.

Hakan ve arkadaşları ezanın ortaya çıkışını dikkatle dinlemişlerdi. Bu arada müezzin:

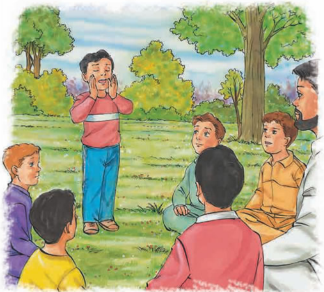
– Arkadaşlar ezan okumayı biliyor musunuz, diye sordu. Çocuklar hep bir ağızdan "Eveet!" diye bağırdılar.

Fatih:

– Hocam, Selçuk'un sesi çok güzeldir, diye söze karıştı. Herkes Selçuk'a:

"Haydi Selçuk, Haydi Selçuk!" diye tempo tuttu. Selçuk da daha fazla dayanamadı ve kalkarak güzel sesiyle ezan okumaya başladı. Arkadaşları ezanı sonuna kadar dinlediler.

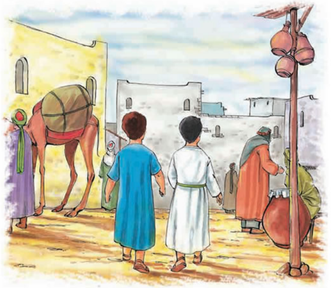
Ezan bitince herkes Selçuk'u alkışladı. Çocuklar müezzine teşekkür etti. Müezzin de onlara teşekkür etti. Sonra da Selçuk'un başını okşayıp yanaklarından öptü ve onu tebrik etti.

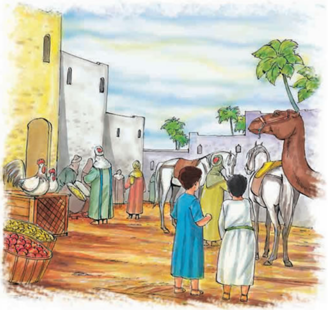
Daha sonra da çantasından çıkardığı çikolatalardan çocuklara ikram etti.

Vakit hayli ilerlemiş olduğu için müezzin izin isteyerek oradan ayrıldı. Çocuklar da bir başka oyunda buluşmak üzere evlerinin yolunu tuttular.

KÜÇÜK SERÇE

Enes ve kardeşi Umeyr, birlikte Medine'deki pazara gitmişlerdi. Beraberce pazarı gezmeye başladılar. Pazar oldukça kalabalıktı. Umeyr pazarda dolaşmayı çok seviyordu. Çünkü orada birçok şeyi bir arada görme imkânı buluyordu.

Pazarda, Medine'de yetişen ürünler, ilginç oyuncaklar, rengârenk çiçekler ve köylerden getirilmiş meyveler satılıyordu. Ayrıca kafeslerde kuşlar, tavuklar, horozlar vardı. Satılık at ve develer de bulunuyordu.

Ümeyr'le ağabeyi Enes bir süre daha pazarda dolaştılar. İyice yorulmuşlardı. Bunun üzerine pazarın kenarındaki küçük bir hurma ağacının dibine oturmaya karar verdiler. Çantalarından birer parça ekmek ve biraz da hurma çıkarıp oturdukları yerde onları yemeye başladılar.

Karınlarını doyurunca yanlarında getirdikleri testiden sırayla su içtiler. Sonra da ellerini yüzlerini yıkadılar. Hem dinlenmişler hem de karınları doymuştu.

Bu arada Enes:

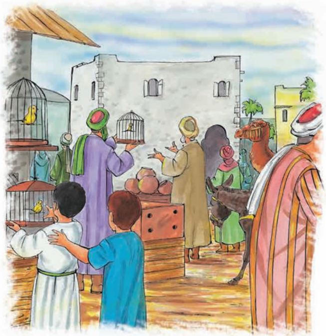
– Haydi Umeyr artık eve gidelim, dedi.

Ancak Umeyr gitmek istemiyordu. Aklı pazardaki kuşlarda kalmıştı. Özellikle dikkatini çeken küçük serçe kuşunu hiç unutamıyordu.

– Hayır pazarda biraz daha dolaşalım. Kuşları bir daha görmek istiyorum, diye cevap verdi.

Enes:

– Haydi öyleyse gidip bakalım kuşlara. Ama eve geç kalmayalım tamam mı, dedi.

Umeyr'le Enes tekrar pazarı dolaşmaya başladılar. Geze geze sonunda kuşların bulunduğu yere geldiler. Umeyr çeşit çeşit ve rengârenk kuşları hayran hayran seyretmeye

başladı. Kuşlardan bazılarını eline alıp sevdikten sonra onları tekrar yerlerine koyuyordu. Ama onun gözü kafesteki küçük serçedeydi. Kafesin yanından bir türlü ayrılamıyordu.

Satıcıdan serçenin fiyatını sordu. Parası kuşu almak için yetmiyordu. Umeyr'in serçe kuşuna ilgi ve sevgisi, satıcının dikkatini çekmişti. Satıcı bu tavırlarından dolayı Umeyr'i çok sevmişti.

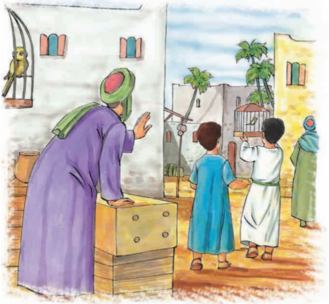
Enes, Umeyr'in kolundan tutup, "Haydi eve gidelim." diye çekiştirmeye başladı. Ancak Umeyr bir türlü kafesin yanından ayrılamıyordu. Satıcı sonunda Umeyr'e:

– Haydi sevdiğin kuşu al. Sana hediyem olsun, dedi.

Umeyr kulaklarına inanamıyordu.

– Gerçekten mi, diye tekrar tekrar sordu.

Satıcı:

– Tabi ki, dedi. Ama ona çok iyi bakmalısın, diye de tembihledi.

Umeyr:

– Sağol amca, çok teşekkür ederim, diyerek kuşu aldı.

Sevinerek oradan uzaklaştılar. Artık akşam oluyordu. Pazardan ihtiyaçları olan bazı şeyleri de aldıktan sonra evlerinin yolunu tuttular. Bu sırada aileleri de onları merakla bekliyordu. Neyse ki evleri pazara yakın olduğu için hava kararmadan evlerine varmışlardı. Evin kapısında bekleyen anneleri çocuklarının geldiğini görünce çok sevindi.

İki kardeş önce çarşıdan aldıkları şeyleri mutfağa bıraktılar. Sonra Umeyr, elindeki kafesi odanın bir köşesinde duran tahta sandığın üzerine yerleştirdi.

Sonra da ellerini yüzlerini yıkayıp annelerinin hazırladığı sofraya oturdular. Sofrada hem yemek yiyor hem de pazarda olup bitenleri konuşuyorlardı.

Yemekten sonra Umeyr kafesin yanına gitti. Kafesin kapısını açıp küçük serçeyi eline alıp biraz sevdi. O sırada evde bulunan herkes kafesin etrafına toplanmıştı. Bir süre serçeyle oynadıktan sonra onu tekrar kafesine koydular.

Babaları, duvara kafesi asmak için yetişebileceği yükseklikte bir çivi çaktı. Umeyr de kafesi sandığın üzerinden alarak o çiviye astı.

Vakit iyice ilerlemişti. Abdest alıp yatsı namazını kıldıktan sonra yattılar. Zaten Enes de Umeyr de iyice yorulmuştu. Yataklarına uzanır uzanmaz hemen uyumuşlardı.

Sabah olunca Umeyr erkenden uyanıp elini yüzünü yıkadıktan sonra ilk olarak kafese baktı. Kuşuna yem ve su verdi.

Zamanla minik serçe de Umeyr'e iyice alışmıştı. Umeyr, onu bazen kucağına alıyor bazen de bahçeye çıkarıyordu. Satıcıya söz verdiği gibi ona çok iyi bakıyordu.

Bir gün Peygamberimiz Enes ve Umeyr'in ailesini ziyarete gelmişti.

Peygamberimiz, bütün Müslümanları ziyaret ederdi. Onlara hediyeler götürür, hâl ve hatırlarını sorardı. Müslümanlar da Peygamberimizi evlerinde görmekten büyük şeref duyarlardı.

Peygamberimiz, Umeyrlerin evine gelince hemen ev halkının hatırlarını sordu. O sırada Umeyr de Peygamberimizin yanına gelmişti.

Çok sevinçliydi. Küçük serçe kuşu avucundaydı. Peygamberimiz, Umeyr'in başını okşayıp:

– Ey Umeyr nasılsın? Küçük serçenle ne yapıyorsun? O iyi mi? Onunla aran nasıl, diyerek Umeyr ve serçe kuşuyla ilgilendi.

O gün küçük Umeyr'in en güzel günlerinden biriydi. Peygamberimiz hem kendisiyle hem de kuşuyla ilgilenmiş, onları sevmişti.

ÖZLEM

– Haydi, çocuklar çiçekçiye gidiyoruz.

– Niçin baba?

– Çiçek fideleri alacağız.

Orhan'la Elif, babasıyla birlikte çiçekçinin yolunu tuttular. Çiçekçi dükkânı evlerine çok yakındı. Orhan'ın elinde küçük bir sepet vardı. Dükkâna varınca önce selâm verdiler.

Çiçekçi İsmail amca çok iyi bir insandı. Selâmlarını aldı ve onları güler yüzle karşıladı.

Bir süre ayaküstü konuştular. Daha sonra çiçek serasını gezdiler. İsmail amca bıkıp usanmadan çiçeklerin özelliklerini anlatıyordu. Orhan bir karanfil fidesi beğendi. Elif de menekşe fidesi seçti. Babaları ise bir çam fidanı aldı.

Fideleri dikkatlice sepete yerleştirdiler. Sonra da fidelerin ve çam fidanının ücretini ödeyerek eve yöneldiler. Yolda giderken Elif merakla sordu:

– Bu çiçekleri nereye dikeceğiz baba?

– Eve bir varalım hele konuşuruz kızım.

Eve vardıklarında öğle vakti olmuştu. Ailecek öğle yemeğini yemek üzere sofraya oturdular. Bu kez Orhan:

– Çiçekleri nereye dikeceğiz baba, diye sordu.

– Çocuklar bugün babaannenizi ziyarete gidiyoruz.

– Yani babaannemin kabrine mi gideceğiz?

– Evet onun mezarına gidip dua edeceğiz. Haydi şimdi namaz kılıp çıkalım.

Öğle namazını kıldıktan sonra arabaya binip yola koyuldular. Kasabanın mezarlığı biraz uzaktaydı.

Mezarlık; çam ağaçları, serviler ve çiçeklerle donanmış çok güzel bir yerdi. Aileler, yakınlarının mezarlarını ziyaret edip onlara dua ediyorlardı.

Murat bey ve ailesi de arabalarından indiler. Bagajdan eşyalarını aldılar. Çiçek fidelerini Elif taşıyordu. Orhan'ın elinde ise bir şişe su vardı. Çam fidanını da Murat bey taşıyordu. İki yanı çiçeklerle kaplı yoldan geçtiler. Murat bey ve eşi önden gidiyordu. İlk önce Murat bey annesinin mezarının yanına vardı. Ardından da eşi ve çocukları onun yanına geldiler. Mezarın başında hep birlikte ellerini açıp dua ettiler.

Duadan sonra Murat bey mezarı düzenlemeye başladı. Üzerindeki toprağa çiçekler için küçük çukurlar açtı. Bir büyük çukur da mezarın yanıbaşına çam fidanı için açılmıştı.

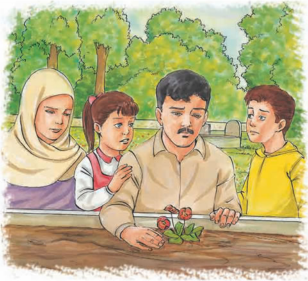
Elif'le Orhan sepetten fideleri çıkarttılar. Sonra da onları açtıkları çukurlara diktiler. Fideleri diktikten sonra Orhan, elindeki şişeden çiçeklerin dibine su döktü. O sırada Murat bey sessizce ağlıyordu.

– Baba niye ağlıyorsun, bir şey mi oldu, diye merakla sordu Elif.

Murat beyin gözyaşları yanağına dökülü-

yordu. Orhan da çok şaşırmıştı. O da:

– Babacığım niçin ağlıyorsun, diye sordu. Murat bey cebinden mendilini çıkarıp gözyaşlarını sildi. Sonra da:

– Çocuklar annemi özlediğimi hissettim ve duygulandım. Bir de Peygamberimizin annesinin mezarı başında nasıl ağladığını hatır-

layınca kendimi tutamadım. Peygamberimizin annesine olan sevgisini hatırladım da onun için ağlıyorum, dedi.

Elif:

– Babaannemi ben de çok özledim baba, dedi. Ardından Orhan:

– Babacığım, Peygamberimiz annesini çok mu severdi?

– Evet oğlum, hem de çok.

– O'nun annesine olan sevgisini bize de anlatır mısın?

– Tabi ki. Haydi, öyleyse şu çamın gölgesine gidelim de orada anlatayım.

Murat bey mendiliyle yaşlı gözlerini bir kez daha silerken çamların yanına gelmişlerdi. Ailecek gölgeye oturdular ve Murat bey anlatmaya başladı:

– Peygamber Efendimiz daha doğmadan önce babası vefat etmişti. Doğumundan altı yaşına kadar ona annesi baktı.

Peygamberimizin annesi Hazreti Âmine, Medine'de bulunan akrabalarını ziyaret etmek

istiyordu. Bu amaçla hazırlıklar yapıldı.

Yolculuk vakti gelince yanında hizmetçisi Ümmü Eymen'le birlikte Medine'ye doğru yola çıktılar. Mevsimin en sıcak günleriydi. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar.

Orada Peygamberimizin dayısının oğullarından Nabiga'nın evine misafir oldular. Hazreti Âmine evin avlusunda bulunan kocası Abdullah'ın kabrini ziyaret etti. Çok üzgündü. Bir süre ağladı. Peygamberimiz de annesinin yanındaydı. Hiç görmediği ve kendisi doğmadan önce vefat eden babasının kabri başında O da gözyaşlarını tutamadı.

Peygamberimiz, Medine'de kaldığı sürede akrabalarının çocukları ile tanıştı ve onlarla çeşitli oyunlar oynadı. Hatta akrabalarına ait bir havuzda arkadaşları ile birlikte yüzmeyi öğrendi.

Hazreti Âmine, Peygamberimiz ve dadısı Ümmü Eymen, Medine'de yaklaşık bir ay kaldılar. Bir süre sonra da Mekke'ye dönmeye karar verdiler. Akrabaları ile vedalaşarak oradan ayrıldılar.

Mekkeye geri dönüyorlardı. Yol yarılanmıştı ki Hazreti Âmine hastalandı. Hastalık iyice ağırlaşınca Ebva köyü civarında bulunan bir ağacın gölgesinde konaklamak zorunda

kaldılar. Hazreti Âmine yere uzandı ve üzerine bir örtü örttüler.

Bir aralık Peygamberimiz:

– Nasılsın anneciğim, diye sordu.

Hazreti Âmine yavrusunun üzülmesini istemiyordu.

– İyiyim canım oğlum, bir şeyim yok, diye cevap verebildi. Ama artık konuşacak hâli kalmamıştı. Bir aralık su istedi. Peygamberimiz hemen annesine su yetiştirdi. Ancak annesi kısa bir süre sonra orada vefat etti.

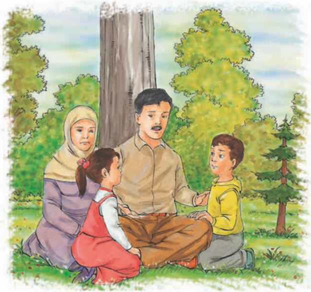
Hizmetçisi ve çevreden gelenler oraya bir mezar kazıp Peygamberimizin annesini toprağa verdiler.

Peygamberimiz, annesinin vefatından sonra hem yetim hem de öksüz kalmıştı. Hazreti Âmine'nin hizmetçisi Ümmü Eymen, Peygamberimizi yanına alarak tekrar yola koyuldu.

Dadısı yol boyunca Peygamberimize annelik yaptı. Onun üzülmemesi için çok gayret etti. Onu öz evlâdıymış gibi bağrına bastı ve teselli etti.

Bu yolculuğun üzerinden yıllar geçmişti. Bir gün Peygamberimiz arkadaşları ile birlikte Mekke'ye gidiyordu. Yolculukları sırasında Ebva'ya uğradılar. Peygamberimiz orada bulunan annesinin kabrini ziyaret etti. Kabri, elleri ile düzeltti ve üzerine çiçek dikti.

Annesine dua etti. O sırada annesine olan sevgisinden ve özleminden dolayı ağlamaya başladı. Gözyaşları annesinin kabri üzerine damlıyordu.

Bu durumu gören arkadaşları da çok hüzünlendiler. Peygamberimize:

– Niçin ağlıyorsunuz ya Resûlâllah, diye sordular.

Peygamberimiz başını kaldırdı ve arkadaşlarına şöyle cevap verdi:

– Annemin vefat ettiği günü ve onun bana olan şefkat ve merhametini hatırladım da onun için ağlıyorum.

Murat bey son söylediği cümleden sonra tekrar gözlerinin yaşını sildi ve:

– İşte böyle çocuklar. Peygamberimizin annesine olan sevgisi ve özlemi böyleydi. Ben de kendi annemin kabrini düzeltip, sizinle birlikte kabre çiçek dikerken bunları hatırladım. İşte gözyaşlarımın sebebi bu, dedi.

Bu cümlelerden sonra bütün aile sessizce oturdukları yerden kalktılar. Orhan ve Elif; Peygamberimizin, annesi Hazreti Âmine'yi ne kadar çok sevdiğini düşünüyorlardı.

O gün babaannelerini ziyaret ederek onun kabrini güzelleştirmişlerdi. Hem ona dualar okuyup hediye etmişler hem de Peygamberimizin, annesine olan sevgisini öğrenmişlerdi.